

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 485/2011-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P. J., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a 4, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 16 C 333/2008 zo 16. novembra 2010 a uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15 Co 47/2011, 15 Co 48/2011 z 22. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. septembra 2011 doručená sťažnosť P. J., P. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 a 4, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny

základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 16 C 333/2008 zo 16. novembra 2010 a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Co 47/2011, 15 Co 48/2011 z 22. júna 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca sa návrhom v konaní vedenom pred okresným súdom sp. zn. 16 C 333/2008 domáhal svojho finančného nároku ako $\frac{1}{4}$ všeobecnej hodnoty vecného bremena z titulu vlastníctva pozemkov, na ktorých stoja nehnuteľnosti odporcov. Okresný súd po vykonaní dokazovania žalobný návrh sťažovateľa zamietol rozsudkom sp. zn. 16 C 333/2008 zo 16. novembra 2010. Uvedený rozsudok okresného súdu bol doručený právnomu zástupcovi sťažovateľa 2. decembra 2010 a nadobudol právoplatnosť 18. decembra 2010. Následne okresný súd uznesením z 18. januára 2011 rozhodol o trovách konania tak, že sťažovateľa ako neúspešného účastníka konania podľa jeho výsledku zaviazal na náhradu trov konania. Sťažovateľ v podaní doručenom okresnému súdu 26. januára 2011 žiadal o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti rozsudku z dôvodu, že v neprítomnosti právneho zástupcu sťažovateľa rozsudok okresného súdu prevzal jeho advokátsky koncipient v rozpore s vnútorným predpisom advokátskej kancelárie. Okresný súd o návrhu sťažovateľa na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti rozsudku okresného súdu rozhodol uznesením sp. zn. 16 C 333/2008 z 10. februára 2011, ktorým návrh sťažovateľa zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že *„advokátske povolanie je slobodné povolanie, je vecou advokáta rozhodnutie vo veci organizácie pracovných činností súvisiacich s výkonom advokácie v tom zmysle či ich bude vykonávať sám alebo vykonaním poverí advokátskeho koncipienta alebo iného svojho odborného alebo iného zamestnanca. Za rozhodnutia vo veci zvolenej organizácie činností zodpovedá však advokát a vzniknuté pochybenia, dôsledkom ktorých môže byť zmeškanie lehôt ako to bolo aj v posudzovanom prípade, nie sú dôvodom pre ospravedlnenie. Okrem toho, a na to je potrebné taktiež poukázať, je málo pravdepodobným, že by prekážka, pre existenciu ktorej nemohlo dôjsť k realizácii zmeškaného úkonu mohla v advokátskej kancelárii trvať od 2.12.2010*

do 21.1.2011, t. j. takmer 7 týždňov malo zostať rozhodnutie súdu nepovšimnutým. V tomto zmysle je vysoko pravdepodobné aj to, že ak by aj existovala akákoľvek prekážka, pričom zdôrazniť je potrebné, že preukázanou ani nebola, nemohla trvať až do 21.1.2011, aj dodržanie lehoty pre podanie návrhu upravenej ust. § 58 ods. 1 O.s.p. je preto nevierohodné.“.

Sťažovateľ podal v zákonnej lehote odvolanie proti uzneseniu okresného súdu z 10. februára 2011 (ktorým okresný súd návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania zamietol, pozn.) a odvolanie proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 16 C 333/2008 z 18. januára 2011 (ktorým bol sťažovateľ zaviazaný na náhradu trov konania, pozn.). Keďže sťažovateľ spolu s návrhom na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania podal (26. januára 2011, pozn.) aj odvolanie proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 16 C 333/2008 zo 16. novembra 2010, bolo potrebné rozhodnúť aj o tomto odvolaní. O uvedených odvolaniach sťažovateľa rozhodol krajský súd spoločným uznesením s dvoma spisovými značkami sp. zn. 15 Co 47/2011, 15 Co 48/2011 z 22. júna 2011 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“), ktorým v prvom výroku odmietol odvolanie proti rozsudku, druhým výrokom potvrdil napadnuté uznesenia okresného súdu a tretím výrokom rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania.

Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu uvádza, že *„krajský súd v Prešove na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a aj samotné uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci“*. Sťažovateľ ďalej argumentuje tým, že *„senát krajského súdu, ktorý rozhodol vo veci sťažovateľa, mal a mohol vedieť, že pokiaľ na doručení, ktorá preukazuje prevzatie rozsudku súdu prvého stupňa dňa 02.12.2010, nie je razítko pošty, bola zásielka doručovaná súdnym doručovateľom a lustráciou na súde mal zistiť, či dotyčná osoba zásielku prevzala, bola JUDr. J. G. na Okresnom súde v Prešove splnomocnená na preberanie zásielok do vlastných rúk*.

V danej veci teda nie je možné mať za to, že zásielka bola doručená advokátskemu koncipientovi, ktorý bol pracovne činný a bol poverený prijímaním zásielok, v zmysle § 48 ods. 5 O.s.p.. Nie je preto možné pričítať na ťarchu právneho zástupcovi sťažovateľa, že zásielku súdny doručovateľ odovzdal neoprávnenej osobe.“. Z uvedenej argumentácie

sťažovateľ odvodzuje porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny) a zásady rovnosti strán (čl. 37 ods. 3 listiny). Sťažovateľ tvrdí, že k účinnému doručeniu právneho zástupcovi sťažovateľa došlo až 21. januára 2011 (keď mu okresný súd doručil uznesenie okresného súdu z 18. januára 2011, ktorým rozhodol o trovách konania, pozn.).

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza, že *„svoju neúčast' na pojednávaní konanom 16. novembra 2010 ospravedlnili... z dôvodu, že právny zástupca sťažovateľa nemal dostatok času na naštudovanie spisového materiálu“*, pretože na splnomocnení na zastupovanie sťažovateľa v konaní je uvedený dátum prevzatia zastupovania 15. november 2010.

Sťažovateľ vo vzťahu k rozsudku okresného súdu zo 16. novembra 2010 tvrdí, že *„mu postupom okresného súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom“*, pričom poukazuje na jednotlivé rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Uvedený rozsudok okresného súdu považuje navyše sťažovateľ za svojvoľný a arbitrárny, teda porušujúci jeho označené základné práva a iné práva.

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ namieta, že *„krajský súd sa vo svojom odôvodnení nevysporiadal s námietkami sťažovateľa“*, v čom vidí porušenie *„práva na spravodlivé súdne konanie“*.

Sťažovateľ na základe uvedeného v závere sťažnosti navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo P. J. vlastniť majetok, podľa článku 20 ods. 1 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 11 ods. 1 a ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 36 ods. 1 a článku 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Okresného súdu v Prešove, sp. zn. 16 C 333/2008 zo dňa 16.11.2010 a uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 15Co 47/2011, 15 Co 48/2011 zo dňa 22.06.2011, porušené bolo.

2. Rozsudok Okresného súdu v Prešove zo dňa 16.11.2010, sp. zn. 16 C 333/2008 a uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 22.06.2011, sp. zn. 15 Co 47/2011, 15 Co 48/2011, sa zrušujú a veci sa vracajú Okresnému súdu v Prešove a Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Okresný súd v Prešove spolu s Krajským súdom v Prešove sú povinní uhradiť P. J. spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 305,86 € (2 x 120,23 € - 1. prevzatie a príprava právneho zastúpenia, 2. písomné podanie na ústavný súd, plus 2x režijný paušál 7,21 €, plus DPH vo výške 20 % - 50,98 €), v prospech JUDr. J. G. do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 16 C 333/2008 zo 16. novembra 2010 a napadnutým uznesením krajského súdu boli porušené jeho označené práva.

1. Ústavný súd vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu sp. zn. 16 C 333/2008 zo 16. novembra 2010 poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy.

Účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Napadnutý rozsudok okresného súdu a postup súdu, ktorý mu predchádzal, bol napadnutelný odvolaním ako riadnym opravným prostriedkom. Túto možnosť (podať odvolanie) sťažovateľ aj využil. Ochranu jeho označeným právam poskytoval v odvolacom konaní krajský súd, a tak ústavný súd už nemôže podrobiť svojmu prieskumu napadnutý rozsudok okresného súdu.

Ústavný súd preto sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie označených práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 16 C 333/2008 zo 16. novembra 2010, odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

2. Sťažovateľ ďalej namietal aj porušenie svojich označených práv napadnutým uznesením krajského súdu ako odvolacieho súdu. Vzhľadom na to, že krajský súd v rámci jedného uznesenia rozhodol o troch odvolaniach sťažovateľa (proti uzneseniam okresného súdu z 18. januára 2011 a 10. februára 2011 a rozsudku okresného súdu), a vzhľadom na to, že sťažnostné argumenty sťažovateľa proti tomuto napadnutému uzneseniu vzájomne súvisia a podmieňujú sa, ústavný súd považoval za nevyhnutné sa v prvom rade vysporiadať

s námietkami sťažovateľa, ktoré smerovali proti napadnutému uzneseniu krajského súdu v časti, v ktorej rozhodoval o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu z 10. februára 2011 (ktorým zamietol návrh sťažovateľa na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania).

2. 1 Sám sťažovateľ v sťažnosti argumentoval, že mu postupom okresného súdu a jeho uznesením z 10. februára 2011 (ktorým zamietol návrh sťažovateľa na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania) bolo odoprené právo na opravný prostriedok a že „*mu bola odňatá možnosť konať pred súdom*“. Podľa názoru sťažovateľa toto pochybenie okresného súdu ani krajský súd svojím postupom a uznesením nenapravil. Sťažovateľ vlastne tvrdí, že mu postupom vo veci konajúcich súdov bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa ustálenej súdnej praxe proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, t. j. aj proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, je prípustné dovolanie v prípadoch uvedených v § 237 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Ide o prípady závažných väd konania, keď je dovolanie prípustné, aj keď nie sú splnené podmienky uvedené v § 239 OSP. Okrem iného ide aj o prípad, ak bola postupom súdu účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP].

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie podľa stabilnej súdnej praxe (pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 102/01 z 27. septembra 2001) postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy a pod.). K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím.

Mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f) OSP ústavný súd považuje za účinný prostriedok ochrany označených práv sťažovateľa (m. m. II. ÚS 31/00, II. ÚS 102/04).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že námietkami sťažovateľa smerujúcimi proti napadnutému uzneseniu krajského súdu v časti, v ktorej krajský súd rozhodoval o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 16 C 333/2008 z 10. februára 2011, sa nemohol vecne zaoberať z dôvodu ich neprípustnosti pre nevyužitie účinného prostriedku nápravy ochrany základných práv sťažovateľa – v danom prípade dovolania. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci už po jej predbežnom prerokovaní.

2.2 V logickej nadväznosti ústavný súd pristúpil k preskúmaniu ústavnej konformnosti tej časti napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorou odmietol odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 16 C 333/2008 zo 16. novembra 2010.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane

druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ako už bolo konštatované, krajský súd napadnutým uznesením okrem iného potvrdil uznesenie okresného súdu, ktorým zamietol návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania. Vzhľadom na nevyhovenie návrhu sťažovateľa na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania krajský súd posúdil odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu (sp. zn. 16 C 333/2008 zo 16. novembra 2010) ako odvolanie podané oneskorene s poukazom na § 218 ods. 1 OSP. Keďže uvedený rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 18. decembra 2010 a sťažovateľ účinne podal odvolanie proti nemu až 26. januára 2011, je ústavne akceptovateľný záver odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 16 C 333/2008 zo 16. novembra 2010 z dôvodu jeho oneskoreného podania, pretože krajský súd vychádzal z relevantného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ktoré primerane interpretoval a aplikoval na skutkový a právny stav v konaní. Ústavný súd tak nezistil relevantnú súvislosť medzi namietaným porušením ústavno-procesných princípov vyplývajúcich z čl. 46 až čl. 48 ústavy a napadnutým uznesením krajského súdu v časti, v ktorej krajský súd rozhodoval o odmietnutí odvolania sťažovateľa.

Vychádzajúc z citovanej judikatúry a svojich záverov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a základného práva na verejné prerokovanie vecí v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny napadnutým uznesením krajského súdu v časti, v ktorej krajský súd rozhodoval o odmietnutí odvolania sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 16 C 333/2008 zo 16. novembra 2010, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť

zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), preto závery týkajúce sa namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa vzťahujú aj na namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd tak odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v časti, v ktorej namietal porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu v časti, v ktorej krajský súd rozhodoval o odmietnutí odvolania sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 16 C 333/2008 zo 16. novembra 2010, z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2.3 Ústavný súd napokon pristúpil aj k preskúmaniu námietok sťažovateľa uplatnených vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu v časti, v ktorej rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 16 C 333/2008 z 18. januára 2011 (ktorým bol sťažovateľ zaviazaný na náhradu trov konania, pozn.). Argumentácia sťažovateľa v sťažnosti o porušení jeho označených práv napadnutým uznesením krajského súdu bola založená na tvrdení, že *„vzhľadom na predmet konania, je dôvodný postup podľa ust. § 150 ods. 1 O.s.p., teda nepriznanie trov konania úspešnému účastníkovi“*. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia k tejto námietke sťažovateľa uviedol: *„Žalobca bol v predmetnom konaní neúspešný, preto súd prvého stupňa správne posúdil nárok žalovaných na náhradu trov konania v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p.. Pre použitie ust. § 150 ods. 1 O. s. p., ako to namietal žalobca, nebol daný dôvod, keďže v konaní nebolo preukázané, že došlo k neoprávnenému zásahu do práv žalobcu. V opačnom prípade by totižto bolo jeho žalobe vyhovené.“* Krajský súd touto formuláciou zaujal jednoznačný postoj k námietke sťažovateľa, pričom vychádzal z relevantných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktoré ústavne konformným spôsobom vyložil a aplikoval. Ústavný súd preto konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu v časti, v ktorej rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 16 C 333/2008 z 18. januára 2011, je dostatočným spôsobom odôvodnené, krajský súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o náhrade trov konania, pričom právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo nevyhovel sťažovateľovi, a zároveň tým aj reagoval na jeho námietku. Napadnuté uznesenie krajského súdu v časti, v ktorej krajský

súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 16 C 333/2008 z 18. januára 2011 pri odôvodňovaní svojho právneho názoru, preto nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v uznesení krajského súdu nezistil. Sťažovateľov nesúhlas s obsahom uznesenia krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a základného práva na verejné prerokovanie vecí v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny napadnutým uznesením krajského súdu v časti, v ktorej krajský súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 16 C 333/2008 z 18. januára 2011, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2.4 Ústavný súd tak v súhrne konštatuje, že nezistil v napadnutom uznesení krajského súdu a jeho častiach porušenie ústavno-procesných princípov vyplývajúcich z čl. 46 až čl. 48 ústavy, a teda ani porušenie základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny, respektíve práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a poukazujúc na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, III. ÚS 218/07, III. ÚS 70/08, III. ÚS 224/09), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, čl. 11 ods. 1 a 4 listiny a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplývalo z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 ods. 1 dohovoru, konštatuje, že o prípadnom porušení týchto označených práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo

k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Keďže ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti nezistil namietané porušenie ústavnoprocených princípov vyplývajúcich z čl. 46 až čl. 48 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny, resp. práv spojených so spravodlivým súdnym procesom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom uznesení krajského súdu, nie je možné uvažovať o prípadnom porušení označených práva sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru.

Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie svojich základných práv hmotného charakteru podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, čl. 11 ods. 1 a 4 listiny a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu, odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže ústavný súd odmietol predloženú sťažnosť ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nastolenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. novembra 2011